

A szajlai kettő

Úgy látszik, hogy a rengeteg élmény sorában, aminek részese voltam a vadászataim alatt, húsz évenként ismétlődik meg egy-egy olyan év, amely az események gazdag tárháza mellett kiváló trófeákhoz is hozzá segít a gondviselés. Ilyen volt az 1986-os és az ominózus 2006-os esztendő, aminek nagy élményeiről most számolok be.

Július 4.-nek hajnalán találkoztunk Recsken a vadászmesterrel és V. Gyula vadásztársammal, abból a célból, hogy a közelgő Palócnapra, a társaságunk főzőcskéjéhez egy-két vaddisznósüldőt tudjunk biztosítani. Nagy a szárazság, páramentes a hajnal, két autóval megyünk a helyszínre – kollégáim a Vágás-Réztető nevű területrészekén várják a visszaváltó vadat. Én pedig a kis zöld Suzukival autózok az Ószajla alatti búza és tritikálé táblákhoz, amelynek kalászeit eszi már a disznó keményen. Valamelyik nap is láttam benne anyakocát öt malacával, de sajnos lövéshez nem jutottam – a kocát nem akartam löni, a malacokra pedig nem tudtam.

A derengő hajnalban jön szemben velem valami az úton, még nem ismerem fel teljesen, csak amikor közelebb ér, látom, hogy egy ismerős roma, megy a közeli kőbányába dolgozni, így hajnalok hajnalán, még meg akarja nézni az általa jól ismert gombázó helyeket, hogy van-e valamilyen vargánya. Szóba elegyedünk, érdeklődöm a gombázás felől.

Valamennyi van – kapom a választ, de maga ne azzal törődjön, hanem Ószajla alatt ott áll a búzában egy hatalmas disznó, biztos ott találja még. Tessék igyekezni!

Találkozok még egy cigányasszonnyal is - köszönök neki illendően - ez jó jel a vadászat előtt, különösen akkor, ha szép és fiatal is az asszony, ez nem az, de attól még a szerencsémét meghozhatja. Nagy reményekkel folytatom az utam tovább. Már a Rácfalunál járok, nem sokára megállok egy nagy kőénybokor takarásában, ahol az út kétfelé válik: Ószajla és a kőbánya irányába.

A kocsiját nyitva hagyom, feleslegesen nem csapok zajt, de izgalmamban benne hagyom a sluszkulcsot és rajta felejtetem a világítást is. A puskát betöltöm és kézben tartva indulok Ószajla felé. A falu utolsó házáig alig háromszáz méter a távolság, már látom is a nagy disznót – valóban „zongora” nagyságú, csak engedjen még közelebb, csikorog a talpam alatt az apró útburkoló kő – próbálok vigyázni lépteimmel. A távolság egyre fogy, a puskát kibiztosítom, de próbálok még közelebb menni, izgalmamat már nem lehet leírni – a disznó nagyon nagy, talán még nagyobb mutat, mert a tábla szélén alacsonyabb a búza – éppen csak a négy lábát takarja. A falu szélétől mintegy 50 méterre lehet, fejjel a domb felé áll, arra

akar visszaváltani az ősanijához, az erdő mélyére, gondolom, a Tarna felé nem indul rálövés esetén sem. Tovább már nem tudok és nem is akarok menni, a távolság kb. 25 méter! Gondos célzás után fültövön lövöm, csak úgy szabadkézből, nincs is mire támasztani. A nagy test eldől, mint a zsák, nem mozdul többet. Nagy sóhaj hagyja el a mellemet, megnézem a mobiltelefont, 5 óra 15 perc van.

Megyek a zsákmányomhoz, az agyarak szépek, törésmentesek, a búza takarja valamennyire a kant, én pedig segítségért indulok vadásztársaimhoz. A Vahalcsik erdőnél belefutok egy konda disznóba – anyakoca szépen fejlett malacaival – a malacok vannak már vagy 15 kilósak. Ekkor már háromnegyed hat van, a nap magasan jár az égen. Lövésre nem is gondolok, örülök a találkozásnak, élmény ez így is a javából

Most már gyorsan haladnak a dolgok. V. Gyula a **Samurai** csörlőjével kihúzza a disznót a búzából a kövesútra. Gyorsa kizsigerelem, vadrácsra kerül a kan, jól megkötjük, le ne essen menetközben, nehogy az agyarak megsérüljenek. A vadász mesternél gondosan leveszem az állkapcsokat és a vad leadása után az agyarak kifőzése következik.

Nem gyerek már a kan, az agyarak könnyen kicsúsznak az alsó állkapocsból, visszahelyezem őket a forró, zsíros vízbe, megvárom a főzővíz lehülését a regula szerint, majd az agyarak mérése következik. Az egyik nagyagyar 22,2, a másik pedig 23,8 cm. Mind a négy agyar sérülésmentes, ép, szép elszíneződéssel.

Trófeabírálatkor 119,75 IP-re értékelték, ezüstérmét kapott, 0,25 ponttal maradt el az aranyéremtől, de ez semmit nem von le számomra a trófea értékéből – főleg pedig az átélt élményből.

És most következik a második történet, amely méltó párja az elsőnek.

Szeptember 26-án indultunk B. István vadásztársammal a Bátri határra és a Csipkés, Peres területre este cserkelésre és lesre. Nálunk az Északi –Mátrában ez a bögés fő ideje, normál időjárás esetén. Most is így volt, ezen a viszonylag meleg kora őszi estén. A jobb csípőmben beleállt a köszvény, ezért csak lassan tudtam gyalogolni, meg-megállva. Istvánt leállítottam egy régi jó váltóhelyen, még nem régen vettük fel tagnak, nem mertem olyan helyre küldeni, ahol még nem járt. Én pedig a P. László által készített „totemoszlopok” alá igyekeztem, a Cseri... tanyától feljövő bükkfás nagy gödör végére. A köszvény miatt meg-megállva lassan haladtam a kiszemelt céloom felé. Egyszer, amikor pihenve visszafelé néztem, látom ám, hogy egy nagy sötét színű bika tolja ki magát az aranyosi területől és lassan halad a szálerdő irányába a Csipkésen keresztül. Lövésről szó sem lehetett, a távolság is elég nagy volt, támasztási lehetőség semmi, szabadkézből pedig Istenkísértés lett volna rálőni.

Az agancsa nagy terpesztésű.. 5 kg feletti volt. Lassan eltűnt a szemem elől. Bögés innen is, onnan is hallatszott, legalább tíz helyről - igen jó helyen álltam, közel a hármashatárhoz, ahol a rozsnokiakkal és a hevesaranyosiakkal vagyunk szomszédságban.

Mivel nem mozdult semmi, a kollégámmal összetalálkozva másik helyre indultunk. Tegnap N. Feri vadásztársamtól kaptam egy fülest, hogy a Kishegyen jól bögött egy mélyhangú bika az este. Ide igyekeztünk, mondom Pistának, hogy a szajlai beírás után, még sötétedés előtt odaérkezhetünk a helyszínre. Így is történt, de már ott a faluvégén megálltam a tájékozódás végett hallgatózni, ahol a nyáron a nagy kant lőttem. Annak rendje módja szerint meg is szólalt az én bikám igen erőteljesen. A Peceg-pallagról válaszoltak neki, az egy igen mély hangú bika volt. Az én bikám hangját már közelebbről hallottuk – felvette az irányt és a Peceg-pallag felé tartott. Mondom a Pistának, hogy ennek fele sem tréfa, próbáljuk meg a bika útját a feltételezett haladási irányban elállni. A gondolatot tett követte, rövid időn belül már a Károlyi és a Hosszúk közötti dűlőnél vártuk a bikát. Jött is az, mintha zsinóron húzták volna, bögve közeledett, érződött, hogy ereje teljében van. A Tarnán túl is egy helyről bögött a bika, nem mozdult, amióta meghallottuk a hangját, nyilván csapatbika, tehennel van. Közben az én bikám kiért az erdőből és egy lekaszálatlan ősgazonon jött keresztül, hallottuk, hogy ropog-török a gaz a lábai alatt. A puskát kézbe véve vártam, hogy kilépjen a lekaszált rétre. Ez hamarosan megtörtént, látom, hogy nagy koronás agancsot hord a fején. Rövid célzás után kb. 60 méterről lőttem. A becsapódást mindketten jól hallottuk. A bika sarkon fordult és hamarosan eltűnt a szemünk elől. Közben teljesen besötétedett, hallottuk még egy darabig a bikát menni, de ezután néma csend lett

A keresőlámpát elővéve kevés vért találtam a lekaszált réten, ezután a rövid vizuális keresést abbahagytam, majd itt leszek virradatra és akkor sokkal könnyebb lesz megkeresni. Nehéz alvás után még sötétben a rálövés helyére értem. Megvártam a virradatot, megkerestem a véryomot és – sajnos rossz irányba – indultam, még vagy három helyen találtam igen kevés vért, aztán semmit.

Keresés közben jött N. József vadász mestertől a telefon, menjek már azonnal a Búzás-völgyi tó halórházához, ahol már várnak az Epres középső lesen az elnökünk F. János lőtt egy jó bikát, segítsék már nekik. Fájó szívvel hagytam abba az után keresést, és hamar a halórházhoz értem. Onnan már vittek is az Epresbe terepjáróval, a gratuláció után sebesen kizsigeltem a bikát, majd azonnal vittem magam vissza. Az elnök bikája szép, legalább 7 kg-os agancssúlyú, duplavillás koronájú, hatalmas testű állat volt.

Gyorsan a helyszínre értem, ekkorra a vadászmesterünk már Sz. Elek vadásztársamat küldte a keresésben segítségemre. Attól tartottam, amíg odavoltam, nehogy valaki megtalálja a szarvasomat és nehogy elvigyék a trófeát.

De minden jóra fordult, rövid keresés után a bikám mellett álltunk, a rálövés helyétől kb. 70 méterre feküdt légvonalban. Visszanyomoztam a rálövés helyéig a tanulság végett. Összesen mintegy 200 métert tett meg a bikám kifli alakban és a belövés oldalán feküdt, mint mindig, ha nem marad tűzben a vad. A lövésem kissé magasra sikerült, ezért nem találtam csak kevés vért. Végre itt térdelek az ez idáig legnagyobb agancsú bikám mellett. Hatalmas testű, sovány bika, agancsa pedig különösen szép: a viszonylag rövid száron hosszú, erős ágak vannak, színe sötétbarna, gyöngyözése kitűnő.

Az egyik száron hat, a másikon nyolc ág van, így jégág nélküli páratlan 16-os a trófea. Elek segítségével zsigerelek, majd a fejet leválasztom a törzsről és a kocsihoz visszük.

N. Laci jön bevinni a bikát egy rendszám nélküli utánfutóval Recskre – köszönet érte – majd az én zöld Suzukim után akasztjuk. „Egy életem, egy halálom, szerencsét próbálok”, mármint abban a vonatkozásban, hogy nincs az utánfutón műszaki, de hát a szükség törvényt bont (pedig egyszer erre már ráfizettem, megfogtak a rendőrök Recskén, amikor egy nagy kant vittem be leadni, tízezer volt a „fuvardíj” akkor). Ráadásul nem működik a recski vadátvevő, így irány a 24-es főúton Parádóhutára.

Nincs otthon a vadátvevő (egyébként kolléga) így magam birkózok a köszvényes csípőmmel a nagy test hűtőkamrába rakásával. Odatolatok, amennyire bírok és kezdődik a küzdelem.

Lassan magamnak „csále-hopp”-ot (hó-rukk) vezényelve lépésről lépésre behúdom a bikát a legalább 30cm magas padlószintű hűtőkamrába. A teljesítmény nem rossz, a bika méréskor 171 kg-ot mutat. Délután kissé megfáradva nekilátok a trófea lefőzéséhez. Nem szaporítom tovább a szót, a lefőzés után az agancs súlya 7,34 kg, a trófeabírálatkor bronzérmes minősítést kapott.

A bika és a kan elejtésének helye légvonalban nem több, mint ötszáz méter.

Jönnek a trófeákat megnézni sokan, az irigy és az igazi vadásztársak.

Hát így alakult a számomra a 2006-os vadászév, nem akármilyen eredménnyel.

Barták Imre